

melse för en ort vunnit laga kraft, någon ny sådan icke borde af Konungens befallningshafvande kunna förordnas, med mindre än att flertalet af de rättegande själfva dertill gifve sitt bifall.

Jag får derföre, på grund af hvad jag haft äran anföra, ödmjukligen föreslå, det Riksdagen hos Kongl. Maj:t måtte ingå med underdånig anhållan, att ett tillägg uti slutet af 22 § i Kongl. Fiskeristadgan af den 29 Juni 1852 göres uti detta syfte och således af ungefär följande lydelse: har sådan öfverenskommelse, som här ofvan stadgas, vunnit laga kraft, må den ej ändras, med mindre än att flertalet af de rättegande det önskar och medgifver.

Stockholm den 25 Januari 1873.

A. Cederström.

N:o 8.

Af Herr **C. A. Larsson**: Om antagande af en lag för dikning i öfverensstämmelse med dertill af vederbörande komiterade afgifvet förslag.

Sedan Rikets Ständer i underdånig skrifvelse den 14 Mars 1863 anhållit det Kongl. Maj:t skulle låta utarbета en ny lag rörande den så kallade vattenrätten, har dock denna fråga icke ännu hunnit så utredas, att något resultat deraf vunnits. Af Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts N:o 3 utlåtande N:o 28 vid sistlidne riksdag inhemtas:

att tvänne komitéer varit förordnade att utreda denna vidlyftiga fråga och derom afgifvit förslag;

att Konungens befallningshafvande, hushållningssällskap och landstingen i länen samt Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen varit hörda öfver det första komitéförslaget, men

att Högsta domstolen *enhälligt* förkastat det senare förslaget både till princip och detaljer, hufvudsakligen på den grund att ämnet vore af egenskap att tillhöra den ekonomiska lagstiftningen.

Då likväl icke alla de stadganden, som i denna fråga inbegripas, torde böra hänföras under den ekonomiska lagstiftningen, tager jag mig friheten väcka ny motion i den delen som handlar om *dikning* i allmänhet, på det denna fråga icke

må blifva uppehållen af de mera svårlösta ämnen, hvarom komiterades förslag handla. Och då nu gällande lag handlar om dikning såväl uti 4 som 6 kapitlet Byggningsbalken, torde häraf få anses klart, att åtminstone den delen af frågan icke är af ekonomiska lagstiftningen beroende, utan hänförlig under civillagsnatur. De olägenheter som förorsakas jordbruket genom ofullständigheten i dikningslagen torde vara allmänt bekanta, åtminstone för dem som idka samma näring. Att vårt land årligen förlorar millioner tunnor spanmål och rotfrukter, derigenom att jorden lider af vattenöfversvämning eller bottensyra, derom kunna våra landtbruksingenjörer och nästan hvarje praktisk jordbrukare lemna de amplaste vitsord. Den riksförlust som härigenom tillskyndas landet är allt för stor för att icke påkalla en allvarlig uppmärksamhet från Representationens sida. Att en sådan åtgärd är af högsta behovet påkallad, det åtager jag mig med handlingar styrka inför det Utskott, till hvilket denna min motion kommer att remitteras; ty i den ort jag tillhör gifvas flera exempel på att jordbrukare, som fått sina ägor öfversvämmade af ofvanboende grannars dikesvatten, blifvit af Kongl. Maj:ts befallningshafvande förbjuden att fortsätta af länsagronom utstakad flodgraf i råskilnaden mot angränsande granne samt af domstol bötfälld, derföre att han verkställt gräfning i ägoskilnaden dem emellan. Det är visserligen en sanning, att 1824 och 1841 årens förordningar lemna tillfälle att få sankta marker afdikade för större odlingsföretag; men dels äro formaliteterna härvid så besvärliga, dels föreskrifterna så ofattliga, att tillämpningen af dessa författningar sällan förekommer; och dessutom kunna samma stadganden icke anlitas för den vanliga dikningen i och för den gamla åkerjordens beredning till täckdikning. Följden häraf är, att mången jordbrukare, som gerna skulle offra medel på täckdikning af sin åkerjord, nödgas antingen afstå derifrån, eller ock göra den ofullständig af brist på nödigt utlopp öfver grannens ägor.

I en tid då jordbruket inom landet tagit ett stort steg framåt, är det sålunda nödigt att, i hvad på lagstiftningen beror, undanröjda de hinder som hämma dess vidare utveckling, hvadan jag vördsamt föreslår:

att Riksdagen ville för sin del antaga en sådan lag *om dikning* som förekommer uti bilagda komitébetänkande kap. V. §§ 45 till och med 54 samt i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att samma lag blefve till efterlefnad kungjord så fort ske kunde.

Om remiss häraf till Lagutskottet anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1873.

C. A. Larsson,
från Östergötland.